

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.442/2013/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év április hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.1281/2012/41. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint 1 rb. emberölés büntettének (Btk. 160. § (1), (2) bekezdés a) pont), 1 rb. robbanóanyaggal visszaélés büntettének (Btk. 324. § (1) bekezdés a) pont), 1 rb. lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntettének (Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont) és 1 rb. rongálás vétségének (Btk. 371. § (1), (2) bekezdés a) pont) minősíti.

A vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket a Budapesti Rendőr-főkapitányság kezeli, a fegyvereket és lőszereket Bj.31/2012. számon, míg a többi bűnjelet 01000-6689/2011. bü. szám alatt.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből 1.102.630 (egymillió-százkettőezer-hatszázharminc) forint tolmácsdíjat az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által a 2013. szeptember 5. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni. Az ezt meghaladóan felmerült 68.580 (hatvannyolcezer-ötszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A vádlott bűnösségét a Fővárosi Törvényszék a 2013. szeptember 5. napján kihirdetett 22.B.1281/2012/41. számú ítéletében emberölés bűntettében (Btk. 166.§ (2) bekezdés a/ pontja), robbanóanyag engedély nélküli tartásával elkövetett robbanóanyaggal visszaélés bűntettében (Btk. 263.§ (1) bekezdés), engedély nélküli tartással elkövetett lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés bűntettében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a/ pontja) és rongálás vétségében (Btk. 324.§ (2) bekezdés a) pontja) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 18 év szabadságvesztés büntetésre és 10 évre Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott az irány megjelölése nélkül - feltehetően a büntetés enyhítéséért -, a védője téves minősítés miatt, erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítása, illetve másodlagosan az emberölés alapesetének megállapítása, ennek eredményeként pedig a kiszabott büntetés jelentős enyhítése végett fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1082/2013/1-I. számú átiratában a védelmi fellebbezések elutasítását indítványozta. Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok mérlegelését is elvégezte, azonban az ítéleti tényállás a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjában írt megalapozatlansági okban szenved, mert hiányos. Ezért indítványozta a tényállás kiegészítését azzal, hogy a sértett 2011. február-március hónapban megszakította a kapcsolatát a vádlottal, aki ebbe nem akart belenyugodni, azonban a kapcsolatuk nem állt helyre. Az ügyészség utalt arra, hogy az ítélet indokolása tartalmazza, hogy a vádlott cselekményének motívuma a bosszú volt, azonban ez a tényállásban nincs feltüntetve, ezért indítványozta az ítélet 6. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát kiegészíteni azzal, hogy ez csupán indok volt a számára, hogy a sértettet a távozása előtt a lakásba csalja és a szakítás miatt bosszúból megölje.

E kiegészítéssel az ügyészség álláspontja szerint a tényállás már minden tekintetben megalapozott, így irányadó a másodfokú eljárás során.

Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének körültekintően tett eleget, okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen döntött akkor is, amikor a Btk. 2.§-ára tekintettel az elkövetés idején hatályban volt törvényi rendelkezés szerint minősítette a vádlott e cselekményeit. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott által elkövetett közbiztonság elleni és vagyon elleni cselekmények jogi minősítése helyes, az emberölés bűntettének minősítése során azonban tévedett az elsőfokú bíróság. Helyesen vetette el az erős felindulásban történt elkövetés megállapíthatóságát, ezzel szemben helyesen minősítette az ölési cselekményt előre kitervelten elkövetettnek.

Ugyanakkor az ügyészség álláspontja szerint a vádlott által okozott 36 sérülés, a sérülések jellege alapot ad a cselekmény különös kegyetlen módon elkövetettként történő minősítésére is. Az ügyészi érvelés szerint a vádlott rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, emberi mivoltából kivetkőzve követte el az ölési cselekményét. Ezért a minősítés ennek megfelelő helyesbítését indítványozta.

Az ügyészi álláspont szerint, bár túlnyomórészt helyesen vette számba az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket, azonban további súlyosító körülményként kell értékelni a többszörös halmazatot, azt, hogy a vádlott ölési cselekményt egyenes szándékkal követte el, illetve az élet elleni cselekmény többszörös minősítése is a vádlott terhére szól.

A súlyosító körülmények nagy számára és súlyára tekintettel a vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető.

Az élet elleni cselekmény minősítésének megváltoztatása mellett indítványozta az ügyészség annak feltüntetését, hogy a vádlott a fegyházbüntetés négyötöd részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, indítványt tett a felmerült bűnügyi költségből a tolmácsdíj külön összegszerű megjelölésére és annak megállapítására, hogy ezt az összeget az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője az elsőfokú eljárás végén tartott perbeszédében előadottakat változatlanul fenntartotta. Érvelése szerint a vádlott által elkövetett élet elleni cselekmény tekintetében semmilyen minősítő körülmény nem állapítható meg, sem a különös kegyetlenség, sem pedig az előre kiterveltség. Ez utóbbi vonatkozásában utalt arra, hogy a cselekmény elkövetése előtt még néhány perccel is a vádlott és a sértett a vádlott lakásában tartózkodott, ami semmiképpen nem utal az előre kitervelten elkövetett emberölésre. A védő álláspontja szerint, ha a vádlott valóban előre eltervezte volna a sértett megölését, akkor legalábbis egy hangtompítót szerez be és a cselekményt is a lakásban hajtja végre, nem pedig a lépcsőházban, ahol a cselekménye elkövetését a lakók azonnal észlelhetik. A védő kitért arra, hogy a nyomozati iratok 879. oldalán található 2011. július 11-én feljegyzés tartalmát az eljárás során meghallgatott 9. számú, 10. számú, 11. számú és 12. számú tanú vallomása is egyértelműen cáfolja.

A védő érvelése szerint sem a 9. számú, sem a 10. számú, sem a 11. számú, sem a 12. számú tanú nem tett olyan tartalmú vallomást, amelyből arra lehetett volna következtetést levonni, hogy a sértett félt a vádlottól, illetve, hogy bármikor bárkinek panaszkodott a vádlott magatartása miatt. A védő állítása szerint mindazok a körülmények, amelyekből az elsőfokú bíróság a cselekmény előre kitervelten történő elkövetését alapozta megcáfolhatók. Abból a körülményből ugyanis, hogy a vádlott a ház közelében parkolt, semmilyen különösebb következtetést levonni nem lehet azon túlmenően, hogy a megálláskor csak ott volt hely. Az a körülmény, hogy a lépcsőházból egy perc alatt a gépkocsijához ért, ugyancsak nem teszi megalapozottá az előre kitervelten történő elkövetés megállapítását. A védő utalt a 2001. évi 6. számú, valamint az 1993. 213. számú BH-ban kifejtettekre, mely szerint előre kiterveltnak akkor lehet nevezni a cselekményt, hogyha az elkövető előre pontosan eltervezi a cselekményét, részleteiben is felderíti a cselekmény

elkövetésének tervezett helyszínét és környezetét, megtervezi a menekülés módját, kizárva minden lehetőséget, amely a cselekmény elkövetését megghiúsíthatná. Ezek azonban a vádlott magatartására nem illeszthetők, hiszen ő valós célból beszélt meg találkozózt a vádlottal, több mint egy óráig békésen beszélgettek a lakásban és csak ezt követően lényegében előzmény nélkül került sor a cselekmény elkövetésére.

Támadta a védő az élet elleni cselekmény különös kegyetlenséggel történő elkövetésének megállapíthatóságát is. Az ügyészi érveléssel szemben véleménye szerint jelen ügyben nem lehet beszélni elhúzódozó, hosszan tartó, a szokásost lényegesen meghaladó szenvedés elviseléséről a sértett esetében, hiszen a sértett a cselekmény elkövetése után röviddel életét veszítette.

Összegezve a védői álláspont szerint kizárólag az emberölés alapesetének megállapítására kerülhet sor.

Kiemelte, hogy az egyenes szándékot nem lehet súlyosító körülményként értékelni, mivel ez kétszeres értékelést jelentene. Utalt a másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett kamerafelvételek beszerzésére irányuló bizonyítási indítványára is, melyből álláspontja szerint egyértelműen kiderülhet, hogy különös kegyetlenséggel történő elkövetésről szó sem lehet.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét a jelenleg hatályos Btk. szerint minősítse abban az esetben, ha az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztést megfelelőnek tartja. Arra az esetre azonban, hogyha a másodfokú bíróság a védői érvelést elfogadva az ölési cselekményt az emberölés alapeseteként minősíti, úgy a büntetés jelentős enyhítésére fog sor kerülni és ebben az esetben a cselekményt a ma hatályos Btk. szerint kell minősíteni.

A vádlott csatlakozott a védője által előterjesztett bizonyítási indítványhoz, melyek a lépcsőházban történtek tekintetében az általa előadottakat igazolhatnák.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az írásban előterjesztett indítványát kisebb mértékben módosítva tartotta fenn.

Utalt arra, hogy mivel a vádlott terhére ügyészi fellebbezést nem terjesztettek elő, ezért súlyosítási tilalom áll fenn, ebben az esetben pedig a jelenleg hatályos Btk. kedvezőbb feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseire figyelemmel az új Btk. alkalmazása indokolt.

Kitért arra is, hogy az ügyészi átiratban foglaltakkal szemben a cselekmény egyenes szándékkal történő elkövetése súlyosító körülményként nem értékelhető.

Ugyanakkor kiemelte, hogy a súlyosítási tilalom az ügyészség által indítványozott súlyosabb minősítés megállapításának nem akadálya. Kifejtette azt az álláspontját, hogy a védői fellebbezés lényegében a bizonyítékok felülmérlegelését és újraértékelését célozza, amelyre megalapozott tényállás esetében a másodfokú eljárás során nem kerülhet sor.

Kifejtette, hogy az előre kiterveltség érdemben nem támadható, álláspontja szerint erre vonatkozóan az elsőfokú ítélet támadhatatlan érveket sorakoztatott fel és kiemelte, hogy valójában nem annak van jelentősége, hogy hol parkolt a vádlott

gépkocsija, hanem annak, hogy milyen gyorsan tud a helyszínről elmenekülni, márpedig ez jelen ügyben a vádlottnak sikerült.

A különös kegyetlenség megállapíthatóságával kapcsolatban az írásbeli átiratban írt érveket továbbra is fenntartotta.

Összességében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az új Btk. alkalmazásával a vádlott ölési cselekményét a Btk. 160.§ (1) és (2) bekezdés a) és d) pontja szerint elkövetettnek emberölés büntetnének, a robbanóanyaggal visszaélés büntetettét a Btk. 324.§ (1) bekezdés a) pontja, a lőfegyverrel, lőszerral visszaélés büntetettét a Btk. 325.§ (1) bekezdés a) és (2) bekezdés a) pontja szerint, míg a rongálás vétségét a Btk. 371.§ (1), (2) bekezdés a) pontja szerint minősítse. A tolmácsdíj külön történő megállapításával kapcsolatosan az írásbeli beadványában írtakat továbbra is fenntartotta.

A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy ő előlről lőtt a sértettre, valamint kiemelte, hogy a helyes ténybeli következtetés nem jelent felülmérlegelést, pusztán az igazság megállapítását jelenti.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülvizsgálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárását. Törvényesen járt el, amikor a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint a 9. számú, 10. és 11. számú tanúk vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává, illetve akkor, amikor egyes tanúkat a vádlott távollétében hallgatott meg, mint pl. a 12. számú tanút.

Megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is elemezte, értékelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

A másodfokú bíróság a védő és a vádlott által a lépcsőház kamerafelvételeinek beszerzésére irányuló bizonyítási indítványt a Be. 285.§ (5) bekezdése alapján elutasította.

A nyomozati iratok 853. oldalán található közlés szerint ugyanis csak az utcán voltak kamerák elhelyezve, így a lépcsőházban történtek nem lettek rögzítve. A másodfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a lövések ténye a vádlott által sem volt vitatott, egyébként is szükségtelen lenne a beszerzésük, hiszen az elsőfokú bíróság ítélete e nélkül is megfelelően felülbíráható.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, azonban azt az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdése szerint az alábbiakkal szükséges kiegészíteni, illetve pontosítani.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett 27 éves volt.

A 6. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát a „bosszúból” kifejezéssel egészíti ki.

A 6. oldal 2. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a laptop I. típusú volt, míg ugyanezen bekezdés 3. mondatát kiegészíti azzal, az ismeretlen értékű NOKIA típusú mobiltelefon is a sértett tulajdonát képezte (igazságügyi tárgyszakértői vélemény, bírósági iratok 35. sorszám).

A 7. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a lövések a sértettet 0,5-5 méter közötti távolságról érték (nyomozati iratok 355. oldal).

A 7. oldal 4. bekezdésének első mondatát kiegészíti azzal, hogy a sértett lőtt sérüléseket és ezzel összefüggésben zúzódásos sérüléseket szenvedett el (bírósági iratok 32. sorszám, igazságügyi orvosszakértői vélemény).

Kiegészíti ezt a bekezdést azzal is, hogy a vádlott részéről ezt megelőzően bántalmazás a sértettet nem érte (bírósági iratok 32. sorszám, igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A 7. oldal 5. bekezdését akként pontosítja, hogy a vádlott által leadott lövések fele része előlről, míg másik része hátulról érte a sértettet.

A következő mondat első mondatrészét a tényállásból kirekeszti és a mondatot kiegészíti azzal, hogy sem az első lövés irányát, sem a lövések sorrendjét nem lehetett megállapítani.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A bizonyítékok értékelésére vonatkozóan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, és melyeket milyen körben és milyen okból vetett el.

Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott nyomozás során tett vallomásával, előterjesztett védekezésének lényegével és azt igen aprólékosan vetette össze az eljárás adataival, egyéb bizonyítékaival.

A vádlott beismerő vallomása, az igazságügyi orvosszakértői, az igazságügyi fegyver és igazságügyi fizikus szakértői vélemények alapján az kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértett halálát a vádlott által leadott lövések okozták.

Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a cselekmény előzményeit, illetve a cselekmény napján történeteket az eljárás egyéb adatai alapján állapította meg, és a vádlott előadását csak annyiban fogadta el, amennyiben azt a feltárt egyéb bizonyítékok is alátámasztották.

Így a 9. számú, a 10. számú, a 11. számú, valamint a tanú1 vallomása alapján helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és a sértett 2011. február-március hónapban már szakítottak, ezért nem fogadható el a vádlott azon védekezése, hogy a cselekménye elkövetésének napján, azaz 2011. július 3. napján, a sértett azért provokálta a vádlottat és azért haragudott rá, mert a vádlott vissza akart utazni országba.

Irathűen, helyes ténybeli következtetéssel állapította meg a telefonforgalmazásról készített kimutatás, a laptop és a mobiltelefon rongálódásával kapcsolatban készített igazságügyi tárgyszakértői és fizikai-kémiai szakértői vélemény alapján, hogy a vádlott volt az, aki hamis ürüggyel felcsalta a sértettet a budapesti lakásba azzal a céllal, hogy a szakításuk miatt bosszúból őt megölje.

Ezt támasztja alá a 12. számú tanú nyilatkozata, valamint az a tény, hogy a vádlott a megtöltött pisztolyt nem a táskájában, hanem a nadrágövébe tűzte a lakásból való távozáskor, továbbá ezt igazolja a vádlott nyugodt, higgadt, érzéketlen távozása a tett helyszínéről, mely a videofelvételek alapján egyértelműen megállapíthatók.

A fentiek és a 3. számú, a 6. számú, valamint a tanú2 tanúk vallomásai megcáfolták azt a vádlotti védekezést, hogy közte és a sértett között hangos, ideges veszekedés zajlódt le a lépcsőházban, mely veszekedés miatt kialakult indulat hatása alatt cselekedett akkor, amikor a sértettet megölte.

A célzás nélküli, indulatból történő lövöldözésre utaló vádlotti védekezést kizárja az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvos- és igazságügyi fegyverszakértői vélemény is. E vélemények szerint a lövéseket, közülük is legalább 8-at a vádlott elsősorban a sértett mellkasi és hasi tájékára adta le, 0,5-5 méter közötti távolságból. Mindez pedig nagyon higgadt magatartásra, nyugodt és jó célzásra utal az elkövető részéről.

A vádlott igazságügyi elmeszakértői és pszichológus szakértői véleménye alapján megállapítható személyiségszerkezete is megerősíti ezt a tényt.

Összességében a másodfokú bíróság is bizonyítottnak látta, hogy a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

Figyelemmel arra, hogy az ügyészség nem jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, ezért súlyosítási tilalom állt be, okkal vetődik fel a kérdés, hogy ebben az eljárásjogi helyzetben, amikor a vádlott vonatkozásában a perbíróság számára kötött az ítélet megváltoztatásának lehetősége, szükséges-e a Btk. 2.§-ának további vizsgálata, vagy sem.

A Kúria Bhar.III.551/2013/6. számú határozatában kifejtette, hogy nem válik közömbössé a Btk. 2.§-ának vizsgálata ilyen esetekben sem, mivel jelentősége van

a jövőbeni végrehajtás körébe tartozó körülmények mikénti szabályozásának. Ezt a Btk. 2.§-a nem zárja ki, ekként tehát vizsgálat tárgyát képező és valóságos döntési helyzetben lévő összevetést igényel e kérdés vizsgálata.

Mivel a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény kedvezőbb szabályokat tartalmaz a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében, mint az elkövetéskor hatályos törvény, ezért jelen ügyben a 2012. évi C. törvény alkalmazása indokolt.

A cselekmény minősítését illetően az ítéltábla a következőket szögezi le.

Az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatósága körében abból kell kiindulni, hogy minden ölési cselekmény indulatból történik. A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat I/6. pontja szerint csak igazolható és erkölcsileg menthető külső ok fennállása esetén kerülhet sor az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítására, ha ez tudatbeszűkülte állapotot eredményez az elkövetőnél. A jelen eljárás adatai azonban ilyen erkölcsileg menthető külső ok fennállását nem igazolták. Éppen ellenkezőleg az volt megállapítható, hogy a vádlott tervszerűen és céltudatosan cselekedett akkor, amikor hamis ürüggyel felcsalta a sértettet a lakásba, felkészült az országból történő azonnali távozásra a cselekmény elkövetése után, az elkövetés eszközét könnyen elérhető helyre, nevezetesen a nadrágövébe és töltött állapotban helyezte el, a lakásból az oda visszatérés szándéka nélkül a sértettel együtt távozott, és végül az emberölés helyszínét is úgy választotta ki, hogy onnan akadály nélkül tudjon menekülni.

Mindezek alapján az előre kitervelten történő elkövetés, mint minősítő körülmény jelen esetben megállapítható volt.

Erre tekintettel az elsőfokú ítélet 20. oldal 1. bekezdésében írtakat helyesbítené szükséges. Az elsőfokú bíróság ugyanis itt eshetőleges szándékkal történő elkövetésre utal, holott az előre kiterveltség az ölésre irányuló olyan céltudatos törekvés, amely az egyenes szándék meglétét tételezi fel. Eshetőleges ölési szándéknál kizárt ennek a minősítő körülménynek a megállapítása a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat II/1. pontja alapján. Ezen túlmenően a lövések közelsége, a sértett mellkasának és hasának megcélzása, a leadott ismételt lövések egyértelműen és kétségtelenül egyenes szándékkal elkövetett cselekmény megállapítását teszik szükségessé.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a különös kegyetlenségre, mint minősítő körülmény megállapítására vonatkozó ügyészi álláspontot az alábbiak miatt.

A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat II/4. pontja szerint e minősítő körülmény megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha az ölési cselekményt az átlagost lényegesen meghaladó szenvedés okozásával, a bántalmazás hosszan tartó, elhúzódó voltára, a sértett látható szenvedésével, továbbá rendkívüli kegyetlenséggel, brutalitással, az emberi méltóság mély megalázásával követik el.

Jelen ügyben tényként állapítható meg, hogy a vádlott esélyt sem adva a túlélésre lőtt rá többször a sértetre, akinek a halála rendkívül rövid időn belül bekövetkezett. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény sem igazolt elhúzódó, hosszan tartó

szenvédést a sértettnél. Az ügyészség által hivatkozott 36 külsérelmi nyom a lövési sérülésekkel összefüggésben keletkezett zúzódásos sérülés volt, nem pedig a sértettet, az ölési cselekményt megelőzően, vagy annak során ért külön bántalmazás eredményeként keletkezett.

A további vádlott terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése az eljárás során nem volt vitatott, annak jogi indokolását és magát a minősítést a másodfokú bíróság is helytállónak találta.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel. További súlyosító körülményként kell azonban értékelni a kettőt meghaladó halmazatot, ugyanakkor nem tekinthető súlyosító körülménynek az egyenes szándékkal történő elkövetés, továbbá az előre megfontolt szándékkal sem, mivel az jelen ügyben minősítő körülmény (56/2007. BK vélemény II/9. pontja).

A kiutasítás hatálya alatt álló vádlott esetében, aki a 27 éves volt élettársát úgy lőtte meg, hogy a pisztoly teljes tárát kilőtte a sértetre, esélyt sem adva a túlélésre, a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tényleges enyhítésére. A védői fellebbezés e tekintetben is alaptalannak bizonyult.

A határozott ideig tartó szabadságvesztés a Btk. 36.§-án, a halmazati büntetés a Btk. 81.§-án alapul.

A vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében a büntetést kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37.§ (3) bekezdés ad/ pontja alapján fegyház.

A kiutasítás a Btk. 59-60.§-án alapul.

Az előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján számított be a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság a bűnjelekre, azok kezelési számára vonatkozóan, továbbá a felmerült bűnügyi költségből a tolmácsolással kapcsolatban felmerült bűnügyi költség összegének feltüntetésével az elsőfokú ítéletet pontosította. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92.§ alapján beszámította.

Összességében az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Budapest, 2014. év április hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Németh Nándor sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1281/2012/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.442/2013/19. számú ítéletében írt változtatással 2014. év április hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év április hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő